

ДИВИЯТЪ ОГЪНЬ

— Дѣдо Мирчо, я ни разправи, какъ нѣкога сте цѣрили добитѣка съ дивъ огънь, — смѣйки се рекоха мливаритѣ.

— Смѣйте се вие, смѣйте! — рече троснато дѣдо Мирчо. — Смѣшно вие на васъ, ама да бѣхте, когато трѣгна говеждиятъ моръ по селата, щѣхте да плачете. Трѣгна оная ми ти болестъ люта и страшна! И сега ми настрѣхватъ коситѣ, като си я спомня! Станешъ сутринъ, отидешъ въ обора и погледнешъ — гѣтнало ти се муле, конь, крава. Смѣшно ли е това? Кажете де! Защо мълчите? . . Измрѣ тогава добитѣкѣтъ на всички околни села. Бойково, дето е на единъ часъ мѣсто отъ нашето село, и то пострада. Говеждата болка измори столката му до кракъ и пропѣлзѣ къмъ насъ. Умрѣха най-напредъ на Палавурскитѣ голѣмото муле и двата вола. Като чуха нашенци, че като се разтърчаха, гачели турци-башибозуци сж нападнали селото. Всѣки лови добитѣка си и бѣга къмъ горитѣ.

Развикаха се тогава дѣдо Танасъ Терзията и стариятъ овчаръ дѣдо Вълчанъ Огняновски:

— Чакайте бре! Какво сте се разтърчали като луди! То съ търчане ако се върши работа — да търчимъ всички. Търчите вие, ама това не е турчинъ да го видишъ, когато се зададе, та да знаешъ, накъде да бѣгашъ. Нито пъкъ можешъ съ пуш-

ка да му грѣмнешъ и да го сплашишъ. Невидима и страшна работа е то? Бѣгате въ Пепелашъ. Добре. Ами ако съ васъ водите единъ прекраченъ отъ болестѣта добитѣкъ, кжде ще ѝ убѣгнете? Въ дънь гори да отидете, болестѣта за една нощъ ще изтрѣшка всичкия добитѣкъ.

Стжписа се народѣтъ отъ тѣзи думи.

— Ами какво да правимъ? — обади се Добриковски дѣдо Тодоръ.

— Какво ли? — рече дѣдо Танасъ. — Ние съ дѣда ви Вълчанъ ще горимъ добитѣка съ дивъ огънь, ще го предпазимъ отъ болестѣта.

Дотогава никой отъ насъ не бѣше слушалъ за дивъ огънь. нито го знахмe, какъвъ е.

— Ами какъвъ е тоя дивъ огънь? — попита Чалѣма Георги. Той тогава бѣше кметъ на селото.

— Ще го видите. А сега, както сте наловили добитѣка, водете го въ Дивечкьовица — въ ливадитѣ. Тамъ ще спи тая нощъ. Ние съ дѣдо Вълчанъ ще го пазимъ. А вие бързайте въ кжщи, та си сгответе за утре и изгасете всичкия огънь по кжщитѣ. Да нѣма въ никое огнище нито искрица, че ако има — дивиятъ огънь се не лови.

— Ами вие отгде ще уловите вашия дивъ огънь, като не остане ни искра огънь по село? — обади се една опака жена.